

på et isoleret område, hvis det ikke skulle lykkes at få gennemført en samlet reform.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 77:

Forslag til folketingsbeslutning om en ny procedure i afgørelser om tvangsfjernelse af børn.

Af Margrethe Vestager (RV) m.fl.
(Fremsat 28/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at lave en analyse af forskellige modeller for, hvordan man kan lave en ny procedure i forbindelse med tvangsanbringelser. Formålet med at lave en ny procedure er ifølge forslagsstillerne at sikre større faglighed, mere ensartethed i beslutningerne, hurtigere prøvning ved domstolene og afgørelser, der er uafhængige af kommunernes økonomi.

Kl. 21.45

I beslutningsforslaget opstilles to modeller, som analysen som minimum skal behandle. I begge modeller afskaffes Den Sociale Ankestyrelses kompetence på det her område, og kommunens børn og unge-udvalg afskaffes eller ændres, så der ikke er en dommer med i udvalget.

Regeringen er selvfølgelig enig i, at der skal være en særlig sikring af forældrenes retssikkerhed i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at træffe beslutninger uden forældrenes samtykke, f.eks. om anbringelse uden for hjemmet. Der er

imidlertid allerede i dag en god sikring af forældrenes retssikkerhed og af, at disse sager behandles korrekt.

De tvangsmæssige afgørelser træffes i dag ikke blot af kommunale sagsbehandlere, men skal forelægges kommunens børn og unge-udvalg. I børn og unge-udvalget skal der bl.a. være en børnesagkyndig og en dommer. Børn og unge-udvalgenes afgørelser kan indbringes for Den Sociale Ankestyrelse og landsretten. De instanser, der behandler tvangsmæssige afgørelser, er således i dag uafhængige af kommunens økonomi.

Jeg vil også gerne nævne, at der også tages hensyn til, at de sager bør behandles hurtigt. Ankestyrelsen behandler således de sager inden 8 uger.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at forældrene får gratis advokatbistand i netop de sager. Det betyder bl.a., at der ikke er grund til at være så bekymret for, at der er tale om svage forældre, som ikke har ressourcer til at anke afgørelserne, som forslagsstillerne er. Ønsker forældrene at anke, får de naturligvis hjælp til det af deres advokat.

Jeg er dog enig i, at der i forhold til indsatsen over for de meget udsatte børn og unge er problemer med fagligheden og med at sikre en høj, ensartet kvalitet i indsatsen. Problemerne findes bare ikke primært i forhold til de tvangsmæssige afgørelser, som der fokuseres på i det her beslutningsforslag.

Som bekendt har regeringen taget initiativ til en reform af hele anbringelsesområdet, og formålet med reformen er jo netop at styrke og opkvalificere den sagsbehandling, der foregår i kommunerne. Noget af det, jeg har foreslået skal indgå i reformen, er, at der skal sikres mere kontrol og mere tilsyn med kommunerne. Der skal også stilles flere krav til kommunens sagsbehandling; det drejer sig bl.a. om kvalitetsstandarder og mere præcise krav til, hvad der skal indgå i en § 38-undersøgelse.

Det giver mere sikkerhed for, at det er de rigtige børn, der anbringes, sådan som forslagsstillerne ønsker det, og samtidig giver det bedre sikkerhed for, at man vælger de rigtige anbringelsessteder, de rigtige forebyggende foranstaltninger og den rigtige indsats i forhold til skole, familie osv.

Samtidig er fordelen også, at det vil opkvalificere behandlingen af samtlige sager, ikke kun tvangsanbringelserne, som beslutningsforslaget omhandler, men også de sager, der løses i sam-